

„Minuty předcházejí hodiny, dny předcházejí měsíce a z měsíců se stávají roky. Přesýpací hodiny v každém z nás, schované v jednopatrových domcích kdesi na dně našich duší, s neoblomností rytmem ztrácejí svůj jemný písek. Jakýkoliv okamžik našeho života se tak stává neopakovatelným. A životní příběh každého z nás se tak stává doposud nedopsanou knihou...

Knihy plná lásky i zklamání, vnitřních monologů postav a již v přítomnosti je umožněn pohled do budoucna..

NADĚJNÉ VYHLÍDKY

Zázraky se dějí, ale pouze těm, kteří v ně věří. Staré půdy, tak nostalgická místa plná zapomenutých starých fotografií. Fotky – vzpomínky. Stovky vybledlých vzpomínek, které už nikdo nikdy neidentifikuje. A oprýskané zrcadlo, ve kterém se odrážejí. Zrcadlo v ručně vyřezávaném rámu by mohlo vyprávět romány o tom, co všechno vidělo. Mohlo by, ale to jen díky tomu, že každý ví, že je němé..

Jsou to dva světy, před zrcadlem a z ním. A toto zrcadlo je natolik křehké, že se může ve zlomku vteřiny roztříštit jedním špatně odhadnutým pohybem. A střepy se poté mění jen v rány reálného i vysněného světa, bez lítosti, bez výčitek.

Dal by se najít nespočet příkladů hrátek osudu, které by ve vteřině dokázaly zvrátit budoucí dny. Některé z nich ovlivníme sami, ale ta větší část za námi pro laskavý souhlas nechodí. Když se podíváme z mostu, vidíme svůj život plout buď v klidné nebo rychle proudící vodě. Když vzhledneme k šedé či k zářící obloze, je možno spatřit ho i tam, ať prší, sněží nebo svítí slunce. Avšak ani kouzlem okamžiku si člověk nikdy nemůže být jistý. Otázkou zůstává, proč si s námi osud někdy pohrává jako vítr s čerstvě napadaným listím. Tady člověk může pouze tápat.

Bez větší snahy jsem postřehla až nápadně typické chování lidí k uměleckým dílům. Jsem přesvědčená, že devět z deseti lidí považuje umělecké dílo za krásné, jakmile uslyší, že se jeho hodnota vyjadřuje v miliónech. Kdyby to však nevěděli a dostalo se jim do rukou, klidně by si ho dali jako dekoraci na toaletu, protože si uvědomí, že jedině tam mají místo....

Nikdy nechodím s prázdnou duší, vždy o něčem přemítám. O svých starostech i radostech, přemýšlím o svých chybách, úspěších, plánech, o blízké i vzdálené budoucnosti. A občas tímto přemýšlením dojdou k opravdu nečekaným filosofickým úvahám...

Právě se nacházím na ulici. Moje mysl se zmítá ve svém vlastním světě. Však náhlý obraz dnešní doby, který vystřídá moje příjemné pocity, mě zabolí u srdce. Nuzákovi, který najednou škemrá u mých nohou o trochu zájmu, dám sáček s dvěma pocukrovanými koláči, ať si alespoň trošku osladí svůj trpký život.

Odporoučím se, avšak nedá mi neohlédnout se. Díky velikým kusancům má již polovinu placaté sladkosti v sobě. Mám ze sebe dobrý pocit. Však přála bych si pro něj a lidi podobné někdy udělat víc..

Svůj život mám, doufám, ještě skoro celý před sebou. A je jen na mě, kolik svých tajných přání budu schopná se silou své vůle uskutečnit.

Z čela si odhodím rozčepýřené vlasy a zastavím se na přechodu pro chodce. Čekám na zelený signál. Po pár vteřinách, které člověku uběhly takřka v tom samém okamžiku, jsem vyzvaná k rychlému přesunu přes vozovku, jejíž povrch je šrafován bílými pruhy. Bílými pruhy, které by mi měly přinášet bezpečí, kvůli kterým se dívám na druhou stranu a pozoruji chodce jdoucí naproti, nikoli každé auto na silnici.

Nerušeně ujdu pár kroků a v momentě přestávám vědět, co se se mnou děje. Celým tělem mi projíždí prudká bolest. Kolem sebe vidím rozmazané směsice čehosi, což nedokáži rozpoznat. Odporný zvuk brzd mi piští v hlavě a já se nedokáži ovládat, protože mé tělo se v bolesti zmítá ze strany na stranu. Nemohu dýchat. Vnímám jen tupé rány, které mi jsou zasazovány do každé části mého těla a to do té doby, než proletím vzduchem. Prudkým úderem se náhle zastavím o beton. Pak už nic neslyším, ani necítím...

Druhý den se začaly uskutečňovat naše plány. Čekalo na mě představení u party! O této skupině lidí vím bohužel jen málo, snad jen to, že sjíždí české slnice na pekelných strojích. Tenkrát jsem je z dálky zahlédla a hluboko uvnitř si něco podobného tiše přála. Nejvíce to, abychom je znaly my dvě se sestrou. Ani teď tomu nevěřím. Jsem děsivě nervózní, ale fakt hodně zvědavá. Kdo by nebyl? Za život nás postihne hodně příhod, vzpomínek, ke kterým se člověk v mysli vrací. Mě čekala jedna z nich. Škoda jen, že jich nebude více, jak jsme si představovala. A také je ohromná smůla to, že se k této vzpomínce nebudu vracet ráda...

Všechno se to zcela zvrtilo. A to úplně jiným směrem, než jsem čekala. A než jsem chtěla! Nedalo se s tím však nic dělat. Ten "můj" kluk byl děsný týpek, jedním slovem – postrach.

Tlusté brýle a lá rybí oka by mi vadily asi nejmíň. Další radši nebudu rozebírat, díky tomu, že nerada někoho pomlouvám. Dobrá, ale stejně by se to dalo ještě překousnout. Jen bych si trochu poupravila názor na sestřin vkus. Ovšem sestřička mi nezapomněla připomenout, že se můžu bavit s ním, ale ostatní kluci jsou pro mě takříkajíc *tabu*. A to ani, i když jsou patrně stejně staří, jako já! A společně mě ty dvě nezapomněly obeznámit s tím, že ho ještě žádná holka nechtěla, a tak si myslely, že bych já mohla ....

Škodolibě se mi u toho pošklebovaly a mně z nich bylo na nic. Tohle mi řekly potichu v našem klubku naproti klukům. Bylo to hned po tom, co jsem všem po jejich dohazovačských snahách, striktně oznámila výsledek:

„Myslím, že to asi nepůjde, Davide. Promiň, ale tam, kde nelétají jiskry, oheň nehoří...“ To bylo asi jediné, co jsem kromě "čau" zaštěbetala. Beze slova jsem se totiž sebrala a pádila pryč. Nějací kluci z nich na mě volali, co je a kam jdu. Můj náhlý úprk asi nechápali. Avšak neměli více kuráže na to, se o mě dále zajímat a nadále byli venku s těmi pipkami. Alespoň, že tak, chci mít teď od všech pokoj. Jedna chvíle způsobila, že musím celou situaci přehodnotit a ujasnit si jisté věci.

Plácnu s sebou na jednu sídlištní lavičku nedaleko od domova. Jsem strašně našťvaná a fakt hotová z toho, že se Kristýna tak moc změnila! Asi bych neměla být taková konzerva, ale zklamala mě. Nikdy předtím bych od ní takovou zákeřnost nečekala. Naštěstí to neřekly před ostatníma. Jenže mi je jasné, že to je jen jejich další geniální tah. Kluci už by je neměli za tak ideální a to ony přece nemohly dopustit. Ještě, že jsem jejich potupu, která byla dalším cíleným krokem, na sobě nedala znát. Jak já ty dvě nenávidím! Jak jsem se těšila, že to už skončí...! Malovala jsem si to tak růžově, jsem vážně bláhová. Ale kdo by nevěřil v lepší zítřky? A proč mi Kristýna dávala takové naděje? Byl to další jejich cíl? Hlavou se mi honí jedna rozporuplnější otázka než druhá a moje city jsou parádně zmatené. Přemýšlím pořád o tom, co se stalo před hodinou. Je mi to vážně dost líto. Nestrpím však žádný brek. Jak jsem si sama stanovila, na špatné věci nereaguji a ani reagovat nebudu. I když tohle byla rána pod pás...

Domnívám se, že jsou na světě opravdu daleko strašnější věci. Tohle malé fiasko je proti tomu nic. Cívím se na okolní panel domy. Žije tam spousta lidí a každý má své problémy. Já se nijak nevymykám a mám zase ty své. K životu už patří.

"Bez ošklivosti není krása, stejně jako bez neštěstí není štěstí".